

Teza: zarzuty karne dot. życia prywatnego (małżeńskiego) radcy prawnego a tymczasowe zawieszenie w czynnościach zawodowych.

Zastosowanie środka w postaci tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych radcy prawnego ma na celu zabezpieczenie przed ewentualnymi niepożądanymi jego działaniami, które mają wynikać z oceny okoliczności sprawy będącej przedmiotem postępowania karnego lub dyscyplinarnego, i muszą to być szczególne okoliczności. W tej sprawie w postępowanie karne nie dotyczy czynu, który wiązałby się z czynnościami zawodowymi radcy prawnego. Zarzut karny dotyczy postępowania radcy prawnego w życiu prywatnym i w tym przypadku tymczasowe zawieszenie w czynnościach zawodowych nie jest konieczne.

Sygn. akt: WO-196/19

POSTANOWIENIE
z dnia 13 lutego 2020 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SWSD Dariusz Drozdowski - sprawozdawca

Sędziowie: SWSD Teresa Famulska

SWSD Tomasz Fox

Protokolant: Magdalena Senderska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. Alicji Kujawy

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2020 r. na posiedzeniu

zażalenia J. A. na postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w L. z dnia 13 maja 2019 r. sygn. akt OS 5/2019, o odmowie uwzględnienia wniosku J. A. o tymczasowe zawieszenie radcy prawnego G. A. w czynnościach zawodowych

na podstawie art. 425 § 2 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz 65² ust. 1, art. 74¹ i art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie,

Uzasadnienie

Pismem z 18 lutego 2019 r. J. A. skierowała do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w L. wniosek o zawieszenie radcy prawnego G. A. w czynnościach zawodowych do czasu prawomocnego zakończenia postępowania o sygn. akt II K 1383/13.

Z akt sprawy wynika, że Prokuratura Rejonowa w P. pismem z 31 grudnia 2013 r. powiadomiła Okręgową Izbę Radców Prawnych w L., że skierowała do Sądu Rejonowego w P. akt oskarżenia przeciwko aplikantowi radcowskiemu G. A. w związku z zarzutem popełnienia przez niego przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 w zw. z art. 11 § 2 k.k. W związku z tym zawiadomieniem Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w L. uznając, że zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przez aplikanta radcowskiego G. A. przewinienia dyscyplinarnego, postanowieniem z 3 lutego 2014 r., sygn. akt RD 4/14, wszczął dochodzenie o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 27 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Następnie jednak Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w L. postanowieniem z 16 czerwca

2014 r. postanowił zawiesić dochodzenie w tej sprawie do czasu ukończenia postępowania karnego prowadzonego przeciwko aplikantowi radcowskiemu G. A.. Wyrokiem z 5 października 2018 r., sygn. akt II K 1383/13, Sąd Rejonowy w P. przyjmując, że G. A. w okresie od grudnia 2011 r. do września 2012 r. znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną J. A., czym wyczerpał znamiona występkę z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. warunkowo umorzył postępowanie przeciwko G. A. na roczny okres próby. Wyrok ten jest nieprawomocny, ponieważ zaskarżył go G. A.. W tych okolicznościach pokrzywdzona J. A. powołując się na przywołany wyrok wniosła do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w L. o zawieszenie radcy prawnego G. A. w czynnościach zawodowych argumentując, że G. A. korzystając z lokalnych znajomości mataczy i wydłuża postępowanie przeciwko niemu oraz łamie postanowienia sądu w sprawie o podział majątku wspólnego i nadużywa prawa wykorzystując instytucje państwowe, nie podejmując przy tym próby polubownego rozwiązania sprawy.

Postanowieniem z 13 maja 2019 r., sygn. akt OS 5/2019, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w L. odmówił uwzględnienia wniosku J. A., przyjmując że nie wystąpiły szczególnie uzasadnione okoliczności mogące być podstawą tymczasowego zawieszenia radcy prawnego w obowiązkach zawodowych. Postanowienie zostało doręczone J. A. 28 maja 2019 r. J. A. wniosła na nie zażalenie w piśmie z 4 czerwca 2019 r.

J. A. w zażaleniu zarzuciła:

- błędy merytoryczne polegające na analizie materiału dowodowego nie dotyczącego postępowania wobec G. A. tj. sygn. akt II K 1393/13,
- brak zwrócenia się do właściwych organów tj. KPP w P. i przesłuchania świadka G. S. (sytuacja z 15 lutego 2019 r.) na okoliczność przebywania G. A. na posesji wbrew postanowieniu SR w P. w sprawie o sygn. akt I Ns 615/14 i tym samym naruszeniu mim domowego,
- brak zdyscyplinowania wykładowcy OIRP w L. z zakresu prawa spółdzielczego w 2018 r. - radcy prawnego G. A. (wykazywanie stronniczości w postępowaniu),
- brak inicjatywy i woli OIRP w L. do skutecznego zdyscyplinowania radcy prawnego G. A..

J. A. wniosła o:

- uchylene postanowienia i ponowne (wcześniej uzupełnione o wskazany materiał dowodowy) rozpoznanie sprawy dla dobra wymiaru sprawiedliwości (ograniczenie mataczenia w sprawach) i ochrony małoletnich dzieci,
- dołączenie akt o sygn. akt II K 582/17 z Sądu Rejonowego w P. na okoliczność podawania półprawdy, omijania prawdy, działania na szkodę wymiaru sprawiedliwości przez G. A.,
- dołączenie akt III C 514/13 SO w Lublinie na okoliczność wprowadzania w błąd kuratora i wyłudzenia licznych kontaktów z dziećmi, których faktycznie nie realizuje G.A. obecnie, tym samym znęca się psychicznie nad małoletnimi (nie odbierając od nich telefonów, nie kontaktując się z dziećmi w dzień dziecka).

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Zażalenie J. A. jest niezasadne.

Z akt sprawy wynika, że przeciwko byłemu już aplikantowi radcowskiemu a obecnie radcy prawnemu G. A. toczy się na etapie sądu drugiej instancji postępowanie karne, w którym nieprawomocnie Sąd Rejonowy w P. warunkowo umorzył postępowanie o występki z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Zarazem w związku z postawieniem radcy prawnego G. A. w stan oskarżenia wszczęte zostało przez Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w L. dochodzenie o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 27 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego - obecnie zawieszono postanowieniem z 16 czerwca 2014 r. do czasu zakończenia postępowania karnego.

Na podstawie art. 65 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radca prawny lub aplikant radcowski, przeciwko któremu toczy się postępowanie dyscyplinarne lub karne, może być tymczasowo zawieszony w czynnościach zawodowych przez sąd dyscyplinarny w szczególnie uzasadnionych okolicznościach sprawy. Postanowienie o tym zawieszeniu wydaje sąd dyscyplinarny z urzędu bądź na wniosek stron.

Wobec radcy prawnego G. A. toczy się postępowanie karne, przy tym w związku z postawieniem zarzutu popełnienia przestępstwa, wszczęte zostało dochodzenie dyscyplinarne, jakkolwiek w którym nie został postawiony zarzut popełnienia przewinienia dyscyplinarnego i które pozostaje zawieszony. Zaistniały zatem formalne przesłanki do rozważenia zastosowania tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych przewidzianego w art. 65⁴ ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Jednakże ustaw⁷a o radcach prawnych wymaga, aby stosując ten środek zapobiegawczy zaistniały szczególnie uzasadnione okoliczności sprawy.

Tymczasowe zawieszenie radcy prawnego w czynnościach zawodowych nie jest wymierzaniem sprawiedliwości dyscyplinarnej wobec podejrzenia popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, czyli - inaczej mówiąc - nie jest wymierzaniem kary za dotychczasowe zachowanie radcy prawnego. Istotą i celem tej instytucji jest natomiast zabezpieczenie przed ewentualnym nienależytym wykonywaniem czynności zawodowych przez radcę prawnego oskarżonego w procesie karnym, czy w dochodzeniu dyscyplinarnym, mimo niewątpliwie niepomijanego domniemania niewinności.

Przenosząc powyższe uwagi na treść zarzutów zażalenia wskazać trzeba, że zarzuty te koncentrują się na negatywnej z pozycji pokrzywdzonej ocenie zachowania byłego już męża, który jest radcą prawnym i z którym toczy ona szereg postępowań sądowych. Z zarzutów tych zdaje się przebijać chęć pokrzywdzonej, aby właśnie w drodze tymczasowego zawieszenia przeciwnika procesowego w czynnościach zawodowych radcy prawnego sprawić, że radca ten nie będzie utrudniał toku procesów sądowych oraz będzie postępował tak, jak tego od niego oczekuje pokrzywdzona. Jednak nie taki, jak to już zostało wskazane wcześniej, jest cel tymczasowego zawieszenia radcy prawnego w czynnościach zawodowych. Ta instytucja prawna nie ma także za zadanie wyjaśnienie okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Ich ustalenie następuje w toku czynności wyjaśniających dochodzenia o przewinienie dyscyplinarne. Nie jest również jej rolą ogólnie rozumiane dyscyplinowanie radcy prawnego. A zatem zarzuty zażalenia nie mogły spowodować zmiany zaskarżonego postanowienia zgodnie z żądaniem pokrzywdzonej.

Zastosowanie środka zabezpieczającego w postaci tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych radcy prawnego ma na celu zabezpieczenie przed ewentualnymi niepożądanymi jego działaniami, które mają wynikać z oceny okoliczności sprawy będącej przedmiotem postępowania karnego lub dyscyplinarnego, i muszą to być szczególnie okoliczności. W tej sprawie w postępowanie karne nie dotyczy czynu, który wiązałby się z czynnościami zawodowymi radcy prawnego. Zarzut karny dotyczy postępowania radcy prawnego w życiu prywatnym. W postępowaniu dyscyplinarnym radcy prawnemu nie został postawiony zarzut, jakkolwiek wstępna kwalifikacja przedmiotu tego postępowania wskazuje, że ma się ono toczyć o przewinienie określone w art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego obowiązującego do 30 czerwca 2015 r. Z tego przepisu wynika, że radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu w wykonywaniu czynności zawodowych, a także w działalności publicznej i w życiu prywatnym. Odnosząc ten przedmiot postępowania dyscyplinarnego do przedmiotu postępowania karnego nie sposób jest przyjąć, że postępowanie radcy prawnego w tej sprawie wiąże się z wykonywaniem przez niego zawodu radcy prawnego. Tym samym nie ma uzasadnionych podstaw do przyjęcia, iż konieczne jest zawieszenie go w trakcie postępowania w wykonywaniu czynności zawodowych. Nie ma bowiem uzasadnionych przesłanek, aby twierdzić, że wymaga tego dobro publiczne. Zawieszenie radcy prawnego w czynnościach zawodowych w tym przypadku byłoby nadmierną i niepotrzebną ingerencją w jego życie zawodowe i prywatne. Przy tym przywoływane w zażaleniu okoliczności, jak zdarzenie z 15 lutego 2015 r., prowadzenie szkolenia w 2018 r., czy mające mieć miejsce w postępowaniach sądowych o sygn. akt II K 582/17, I Ns 615/14, czy III C 514/13, wskazują, że mogły mieć miejsce już po popełnieniu czynu [objętego oskarżeniem], a zatem nie wiążą się wyprost z okolicznościami jego popełnienia.

Wszystko to w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wskazuje na bezzasadność zażalenia i zgodność z prawem zaskarżonego postanowienia dyscyplinarnego sądu pierwszej instancji.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 426 § 1 k.p.k. od niniejszego postanowienia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych nie przysługuje środek odwoławczy.